

dr. Gaudi-Nagy Tamás
országgyűlési képviselő

rományszám: K/10791

Érkezett: 2013. ÁPR 16.

Írásbeli kérdés

Dr. Kövér László úrnak,
az Országgyűlés elnökének

Helyben

Tisztelt Elnök Úr!

Az Országgyűlésről szóló 2012. évi XXXVI. törvény 42.§ (8) bekezdése alapján írásbeli kérdést kívánok intézni a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumot vezető Dr. Navracsics Tibor miniszter úrhoz, mint a tárgyban illetékes minisztérium vezetőjéhez

„Támogatja-e az 1992. évi XI. törvény módosítását, hogy az abban tárgyalt időszakban (1963 és 1989 között) kémkedés miatt történt elítélések is semmissé nyilváníthatóak legyenek, és az ezzel sújtottak ne minősüljenek a mai napig hazaárulónak?”

címmel.

A benyújtott kérdésemre a választ írásban várom.

Tisztelt Miniszter Úr!

Nemrég a jelenleg 74. életévében járó Bencsik Mihály úr személyesen osztotta meg velem kálváriáját és adta át ügyének iratait, kérve azt, hogy méltatlan sorsán a jogalkotás eszközével segítsek. Bencsik úr a kommunista rendszerben Moszkvában tolmácsként dolgozott, majd Münchenben kapcsolatba került a NATO hírszerzésével. Ekkor a hazánkra erőszakolt szövetség (Varsói Szerződés) elleni tiltakozásul beszélt Magyarország és Szovjetunió kapcsolatáról, de hazánk sérelmét jelentő adatokat nem adott át. 1981-ben önként jelentkezett egy hazai rendőrkapitányságon, hogy beszámoljon a tevékenységéről. Kémkedéssel vádolták meg, és 1982. március 15-én jogerősen elítélték és büntetését végrehajtották. 1986-ban szabadult feltételesen, miután 57 hónapot töltött fegyházban.

Bár elvileg bekövetkezett egy rendszerváltás és megszűnt a Szovjetunió, többször tett kísérletet ítélete semmissé nyilváníttatására, de 1992-ben a Fővárosi Bíróság Katonai Tanácsa, majd 1995-ben a Legfelsőbb Bíróság is elutasította. Hozzátartozik a Legfelsőbb Bíróság döntéséhez egy elképesztő tény, miszerint a végzés aláírói között szerepel a Kádár-rezsim egykori hadbírájának, Kaposvári Bertalannak a neve is, aki 1981-ben zárt tárgyaláson többeket elítélt – Bencsik úrhoz hasonlóan – a NATO javára folytatott kémkedésért.

Felháborító, hogy függetlenül az ún. rendszerváltástól, jóformán ugyanazok hoznak ítéleteket, akik szinte ugyanazokban az ügyekben utasítják el a fellebbezéseket.

A Helsinki Bizottság 1997-ben kelt levelében arról tájékoztatta Bencsik urat, hogy ügyében minden jogorvoslati lehetőség kimerült, és hozzáteszi, hogy a Legfelsőbb Bíróság inkorrektten járt el, amikor bűncselekmény hiányában nem mentette fel a kémkedés vádja alól. Mivel azonban a LB részére ugyanebben az ügyben újabb indítványt benyújtani nem lehet, így egyedül a törvénymódosítás reménye maradt a hozzá hasonlóan súlyos terhet cipelők számára.

Bencsik úr próbálkozott már egy levéllel a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumnál két évvel ezelőtt, de egy sablonválaszt kapott (lényegében szinte ugyanazt, amit a Köztársasági Elnöki Hivataltól két ízben is, valamint a Honvédelmi Minisztériumtól), hogy az igazságszolgáltatást a bíróságok gyakorolják, a bírók függetlenek és nem befolyásolhatóak, és nincs jogszabályi alapja a minisztériumnak felülvizsgálni és semmissé nyilvánítani az ítéleteket.

Egy a jogi útvesztőkben kevésbé jártas magyar állampolgárnak nem róható fel, ha nem tudja, hogy ügyében milyen minisztérium vagy hivatalos személy milyen jogkörrel rendelkezik, de az sem, ha elkeseredésében minden utat igyekszik bejárni. Egészen biztos, hogy nem ő az egyetlen, aki számára semmilyen rendszerváltás nem érezhető addig, amíg valahogyan nem sikerül az igazát bizonyítva kitörölni az átkos rendszer ellen folytatott küzdelme során szerzett megbélyegzést.

Az 1992. évi XI. törvény preambulumban a következőket olvashatjuk: „(...) olyan ítélkezési gyakorlat érvényesült, mely egyrészt ellentétben állt az akkor hatályos Alkotmányban rögzített alapelvekkel, másrészt ellentétes volt az emberi jogokra vonatkozó általánosan elismert elvekkel és szabályokkal, valamint a társadalom erkölcsi értékrendjével. Mindezeket nemcsak a büntetőjog eszközeivel, hanem szabálysértési és más igazgatási eljárásokkal is megsértette a rendszer. Az Országgyűlés elítéli ezt a joggyakorlatot és erkölcsi elégtételt kíván adni mindazoknak, akiket az sújtott. Nincs mód arra, hogy mindenfajta sérelmet a törvény orvosoljon, de indokolt, hogy a büntetőeljárások alapján sérelmet szenvedett személyek - a jogállamiságnak az Alkotmányban rögzített elveivel összhangban - politikai, erkölcsi és jogi elégtételben részesüljenek (...).” Tekintettel arra, hogy az állítólagos rendszerváltozás óta a szovjet megszállás elleni küzdelem a nemzeti függetlenségért és egyetemes emberi értékekért vívott szabadságharc kiemelkedő időszaka, indokoltnak érzem, hogy az idézett törvény kiegészüljön a kémkedés miatt történt elítélések semmissé tételével.

Reményemet fejezem ki, hogy a rendszerváltozás után 23 évvel támogatandónak tartja az említett kiegészítést, és legalább erkölcsi elégtételt kaphatnak azok a magyar hazafiak, akiknek a rehabilitációja elmaradt, és akik talán még mindig ugyanabban bíznak, mint Bencsik Mihály úr: „a hátralévő éveimet – melyeket már régen az Úr kegyelmi ajándékának tartok – szeretném megnyugodva leélni, nem szeretnék hazaárulóként, a nép ellenségeként meghalni.”

Várom megtisztelő válaszát!

Budapest, 2013. április 12.

Tisztelettel:

.....
Dr. Gaudi-Nagy Tamás
Jobbik